

Poštnina plačana v gotovini.

LETO XI.

V LJUBLJANI 20. OKTOBRA 1941-XIX

ŠTEV. 2

»Kralj sem«

Rosen, Lwow

Na vsak korak srečujem v tej južni deželi rožmarin. Kar ob poteh se vrsti grm za grmom. Mogel bi vsakega z roko pobožati, ko mimo grem, in prav vsakemu izmed vas, bratje, utrgati in poslati vršiček za spomin.

Rožmarin! Nam nekaj pomeni. Spominjam se vseh naših pesmi, ki ga opevajo. Znamenje zvestobe nam je naš rožmarin, zvestobe do groba in še čez do vsega lepega in svetega.

S kakšno ljubeznijo mu naše dekle rahlja zemljico, ga zaliva! Kako skrbi zanj, da ga zimski mráz ne zamori! Grmiček rožmarina na oknu, to je veselje in ponos.

In tu ga je toliko! Nihče ne skrbi zanj, nobeno srce ne trepeče zanj, kar tako raste. Zamišljeno hodim ob njem in mislim na vas, bratje in sestre. Povejte mi, da li je tudi ta rožmarin tu znamenje zvestobe? Meni se zdi, da ne, vse preveč ga je. Saj zvestoba se ne ponuja kar tako ob cesti in na vsak korak. O, zvestoba je zelo dragocena in zelo redka stvar! Zvestoba! Beseda služi le prevelikokrat za povzdig slovesnih trenutkov, za okras slavnostnih govorov in celo za reklamo. A zvestoba sama se ne razkazuje, je tiha in skromna in bridko resna. Srčno dobra in močna. Ni samo za praznična razpoloženja, marveč za težke dni in dolge ure vsakdanjosti. Zato jo je treba z veliko ljubeznijo negovati in skrbno bedeti nad njo noč in dan, da ne ugasne njen ogenj. Z žrtvami, s svojo srčno krvjo jo moraš hraniti, da ne zamre. A priče zvestobe so tihe zvezde sredi noči in angeli božji.

Da, lepa in velika je zvestoba sreca. Dehti kakor skrivnosten cvet. Čudovito lepo poje. Dragocenejša je od vsega ničemnega srebra in zlata.

Srkam vase vonj tvojega rožmarina, Virgo fidelis — Devica verna in zvesta... Smem, ne braniš mi. Še kličeš me in vabiš, da hitim za vonjem tvoje zvestobe.

Poslušam, kako bije tvoje srce, ti moja Pot, moj Bog, moj Brat, ko mi govoriš: caritate perpetua — z večno ljubeznijo te ljubim... V mojem srcu odzvanja tvoje Sree.

Ob naših slovenskih domovih roma moj duh in išče, kje še cvete in dehti na vrtnih gredah, na oknih in okencih — rožmarin.

Kajti ta rožmarin, ki ga srečavam tu v tej praznični deželi, se mi zdi le lepa beseda o zvestobi. Oni pa, ki cvete tam gori ob naših domovih, tisti je zvestoba sama.

Oj bratje in sestre, čuvajte ga skrbno, zalivajte s svojo srčno krvjo svoj rožmarin! Glejte, da ne uvene, da se ne osuši naš pravi rožmarin v teh težkih, dolgih dneh. Od tega rožmarina mi pošljite vršiček za spomin!

Fr. Jesenovec **Finžgarjev Gospod Hudournik**

V precejšnji suši slovenske književne bire smo se še posebno razveselili daru Mohorjeve družbe, ko nam je podarila kot letošnjo prvo knjigo Finžgarjevega Gospoda Hudournika, zbirko lepih idiličnih povestic izpod Stola, kjer si je gospod Hudournik, uradnik iz Ljubljane, postavil gorsko bajto, da se vanjo hodi poleti hladiti in otesati s sebe prah mestnih ulic. Pa gospod Hudournik prav za prav niti ni glavna osebnost v teh povesticah, marveč živali: miške, polha in pes Lisko. Vse zgodbe so tako prijetne in vabljive, skoroda kar otrokom namenjene, vendarle pa tudi starejši dobimo v njih premnogo lepega in dobrega pa tudi koristnega za življenje, saj na pre-

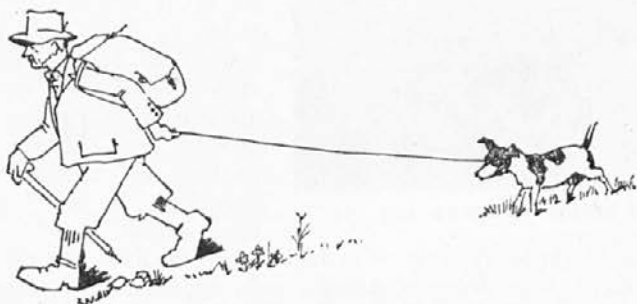
mnogih mestih v knjigi naletimo na pristne slovenske ljudske reke in pregovore. Tako se v Gospodu Hudourniku lepo združuje lepo s koristnim, idila z basnijo, povest s poukom, z globokimi življenjskimi resnicami. Povestice niso vse nove, nekaj jih je že ponatisnjenih iz Vrta in Mladike.

Posebna odlika Hudournika pa je — kot vseh Finžgarjevih knjig — klen in pristno gorenjski jezik s številnimi jedrnatimi izrazi, ki jih vseh niti v Pleteršniku ne najdeš ali pa Pleteršnik še ne pozna takega pomena, v katerem rabi Finžgar ta ali oni izredni izraz.

Knjižico je zelo posrečeno ilustriral Nikolaj Pirnat in gotovo namenoma dal gospodu Hudourniku — sam pisateljev obraz...

Založnici Mohorjevi družbi smo tako vsi lahko iz srca hvaležni, da nam je dala prelepo in prekristno delo našega pisatelja idealnega realizma. Hvaležni moramo biti Mohorjevi družbi še posebej zato, ker je kljub svojemu izredno težkemu položaju, ki je vanj zašla ob preselitvi iz Celja v Ljubljano in so jo ob tem dogodku zadele ogromne izgube, z vso odločnostjo začela nadaljevati svoje tako potrebno dolgoletno poslanstvo med našim preprostim ljudstvom. Prav gotovo je sveta dolžnost nas vseh, še posebno pa dolžnost naših študentov, da z vsemi močmi podpro to veliko kulturno poslanstvo, ki ga opravlja 80 letna Mohorjeva družba — begunka med slovenskim narodom v teh težkih časih.

Dragi slovenski študentje, na delo za razširjanje Mohorjevsk med nami!

Guinizelli Guido

Sonet

*Če prav premislim vse, ne gre mi v glavo,
kako človeštvo v takšni zmoti vztraja,
da v vsem življenju vidi le zabavo
kot da bi ono trajalo brez kraja.*

*Vse misli le na pečene kopune,
ko da življenje drugo ni po smrti,
pa pride smrt, prekriža vse račune
in rakom zvižgat grejo osi načrti.*

*In eden vidi drugega umreti
in vidi v svetu vseh stvari menjave,
a siromak ne ve še kaj početi.*

*Le greh slepi nas vse in po navadi
le on je kriv, da človek je brez glave
in da živi ko ovca na livadi.*

Iz A. Gradnik, Italijanska lirika.

Po resnici hrepene

Družba za širjenje vere je v zadnjem vojnem letu zbrala več kot vsa prejšnja leta. Čeprav je denarni promet zelo otežkočen, vendar skuša pošiljati podporo vsem misijonskim pokrajinam. — To razveseljivo dejstvo pa zatemnjuje drugo, da so ugasnili bogati viri privatne podjetnosti skoraj v vseh evropskih državah. V poštev pridejo zlasti države, ki so največ delale za misijone: Nemčija, Francija, Belgija, Nizozemska in Italija. Kot skromen nadomestek za to občutno izgubo je živahnější delavnost ameriških katoličanov. Papež Pij XII. jih je posebej prosil, da priskočijo na pomoč s podvojeno požrtvovalnostjo.

Druga težka posledica vojne je, da ne morejo oditi v misijone številni kandidati, ki so bili pripravljani v teh letih nastopiti svojo misijonsko pot. — Pa tudi sicer je misijonsko delo v domovini skoraj v vsej Evropi stopilo zelo v ozadje, ponekod kar popolnoma zamrlo.

Kaj pa v misijonih samih?

Tožba, da ni sredstev, je postala še bolj upravičena. Za marsikako ustanovo je gotovo vsaj v gmotnem pogledu nastopila kritična doba. Misijonarji se trudijo, da bi si na vsak način ohranili vsaj to, kar so s težavo zgradili v predvojnem času. Da pa se da tudi v tem času na novo graditi, so nam pokazali naši jezuiti, ki so prav v vojnem času zgradili novo cerkev v Bengaliji.

Bolj usodno je morda pomanjkanje delavcev. Novega dotoka ni, delo pa narašča. Poleg vsega so zlasti v Indiji in Afriki misijonarji internirani. Poročila so različna. Apostolski prefekt iz Kameruna po-

Dokler traja vojna, skoraj ni mogoče zasledovati njenega poteka. Poročila se pobijajo, slika o trenutnem položaju je nejasna. Ne moremo si ustvariti prave predstave, vse je nekam megleno in netočno. Šele po vojni bo mogoče zbrati točne podatke, jih prav uvrstiti, dati posameznim akcijam pravi pomen in zlasti oceniti njih škodo ali korist.

Isto se dogaja z misijonstvom v vojni. Prvič nimamo zadosti poročil in še ta, kar jih imamo, so nepopolna. Drugič so pa razmere v posameznih pokrajinah tako različne in se z dneva v dan tako spreminjajo, da si ni mogoče ustvariti jasne slike. Še manj točna pa bi bila sodba, ali bo ta vojna misijonstvu v veliko ali majhno škodo, ali morda celo v korist. Zbiranje poročil brez sklepanja je morda najbolj na mestu. Samo nekaj utrinkov iz misijonskega dela med vojno.

roča, da so mu zaprli vseh 26 misijonarjev. V isti internaciji so tudi misijonski zdravniki in zdravnice iz würzburškega zavoda. Apostolski vikar iz Vindhuka (Afrika) pa izjavlja, da so vsi misijonarji ostali na svojih mestih. Prav tako poročajo nemški jezuiti iz Sambezija, in to 18. marca letošnjega leta, da neovirano delajo naprej in da so jim oblasti naklonjene.

V Indiji so takoj v začetku vojne internirali 70 misijonarjev nemške narodnosti. Na posredovanje apostolskega delegata Kirkelsa in škofov so bili spet izpuščeni, a delovanje jim je bilo omejeno. Kasneje in morda še danes trpe misijoni občutno izgubo zaradi ponovne internacije misijonarjev.

Posebnost, ki jo je rodila bolj nacionalna zavest kakor vojna, je zakon japonske vlade, da mora biti vodstvo cerkva v rokah domačinov. Tako so morali evropski škofje prepustiti vodstvo misijonov domačinom. Tudi vodstvo univerze v Tokiu, ki so jo vodili nemški jezuiti, je prišlo v domače roke.

Kitajska je že skoraj pet let bojno polje. Marsikako upapolno ustanovo so zrušile bombe, tudi življenjske žrtve je moral doprinesiti kitajski misijon. Huda draginja in pomanjkanje tare vse misijonske postaje, a obenem se vsem nudi ogromno polje dela. Internacij tu ni. Zato so ostali misijonarji vsi na svojih mestih in zlasti s karitativnim delom, ki ga vrše z neverjetno požrtvovalnostjo in nepričakovanim uspehom, obračajo na katoliško Cerkev pozornost poganskih množic, da se v trumah stekajo na misijonske postaje.

Teh nekaj primerov nam da slutiti, da prinaša vojna misijonskemu delu vsaj trenutno več slabih posledic kot dobrih. Smemo pa upati, da se bodo dobre številneje pokazale po vojni. Kakor nobeno tudi to trpljenje ne bo zastoj.

Gotovo pa je dvoje. Misijoni so zlasti v teh časih potrebni naše molitve in žrtve. Drugič pa je sedaj čas, da se vsi zavzamemo za misijonsko delo, da bomo mogli kmalu po vojni zapisati v svoj misijonski letopis, da je vzeveta nova misijonska pomlad tudi pri nas.

Anton Vodnik

Večerni psalm

*Iz neznanega svetega kraja
večer prihaja,
ogrnjen v pluvial —
spokojen, tih, svetel.*

*Klečé ga pričakujemo pred vrati,
da blagoslovi kruh in vino,
da nas poteši s svojo tišino,
da nas odreši
nočaj in vekomaj.*

*Ti, ki slaviš svetnike zlate
po naših gričih in vaseh
kot ljube prijatelje in brate,
ki hitiš kakor ogenj v daljo iz dalje,
ki berače oblačiš kot kralje —
ostani med nami, ne hodi od nas.*

*O večer, z očmi kot vijolice,
ne zapusti nas v naši tesnobi!*

*Naj hodimo v tvoji svetlobi,
naj toplo zaspimo ob tvoji luči —
oh, naj nas ne muči
več strah pred tujino,
pred novo temno bolečino.*

*Na okna, duri in stene
našega doma
kakor z živim ogljem
slikaj kerube ognjene —
dokler ne bomo brez besede
posedli krog srebrne skledé,
ki jo bo mesec postavil med nas.*

*Ko svet se kakor vrh stemni,
morda sam Jezus pride,
se nasmehne in odide
neznanokam s teboj — —*

Iz zbirke: Skozi vrtove.

Najuspešnejša molitev za mir

Premisli, kako lepo se v maši ponavlja prošnja za mir.

V začetku stalnega dela moliš: *Darujemo Ti te svete in čiste žrtve pred-
osem za Tvojo sveto katoliško Cerkev; po vsem svetu ji podeli mir.*

Pred spremenjenjem: *Vodi naše dneve v svojem miru.*

Po očenašu: *Daj milostno mir v naših dneh.*

Pri lomljenju kruha: *Mir Gospodov bodi vedno z vami.*

Potem: *Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, podari nam mir.*

Pred obhajilom: *Gospod Jezus Kristus, ki si rekel svojim apostolom: „Mir
vam zapustim, svoj mir vam dam,“ ne glej na moje grehe, ampak na vero svoje
Cerkev in daj ji po svoji volji mir in edinost.*

Kolikokrat si bil pri maši za mir?

Lojze J. Žabkar

»Pomladni viharji« — knjiga za fante

V današnjem času poiskati primerno knjigo in jo dati mlademu fantu v roke z gotovostjo, da ga bo res zanimala in mu obenem koristila, ni lahko. Roman z vabljivim naslovom ali slavnim avtorjevim imenom, potopis s slikami, povest, novelo, reportažo z bojišča, bo z veseljem požiral, strokovno knjigo pa, zlasti še, če suhoparno daje nauke, bo vnaprej odklonil.

Posebno poglavje pa tvorijo knjige, ki jih potiska v roke mladostniku pokvarjena okolica, slabi tovariši ali pa tudi zgolj radovednost in želja po »prepovedanem sadu«. Spolna vprašanja in podobne stvari imajo že same na sebi privlačnost; če pa kdo te stvari obdelava grdo in doda svoji packariji primerne ilustracije, je knjiga naravnost magnet za doraščajočo mladino. Ne vem, ali je res potrebno, da mora naš fant zvedeti največjo skrivnost o izvoru našega življenja na tako umazan način in iz tako zakotnih virov.

Ne bomo pa tako ostre sodbe mogli izreči o knjigi »Pomladni viharji«, ki jo je napisal sloviti vzgojitelj, ljubljeneц budimpeštanske mladine, pokojni škof dr. Tihamer Toth. Pisana je z resnobo in v krasnem, prikupnem jeziku. Nastala je iz dolgoletnih izkušenj in je v kratkem času doživela več izdaj in prevodov. Vsa vprašanja, ki jih rešuje pisatelj, so sodobna in zanimajo vsakega fanta. Od kod smo, kakšna mora biti in kakšna ne sme biti fantovska mladost, kako raste mladostnik preko otroške v pubertetno dobo in še naprej v zrelega moža. Na vse pojave, tako biološke kot psihične, ki jih mora vedeti in poznati vsak fant, daje odgovor in pojasnilo. Na lep in privlačen način mu odpira pogled v »božjo delavnico« in ga vodi varno skozi viharno mladost. Govoriti o spolnih zadevah in o intimnostih našega življenja tako, da ne zardeva poslušalec, da ga ne rani v dušo in da ga ne zbega in skali nedolžnosti, zna samo tisti, ki mladino pozna, jo ljubi in razume. Dr. Toth jo je razumel. Če nimaš nikogar, ljubi moj mladi prijatelj, da bi se z njim posvetoval, se mu zaupal, da bi ti pomagal, če si sam sebi prepuščen, da moraš bojevati težko borbo usodnih mladih let — mnogi so taki — potem ti svetujem prav iskreno: vzemi v roke knjigo »Pomladni viharji« in beri! Pisana je z ljubeznijo, a ljubezen zasluži, da tudi ti premišljaš o vsem, kar je v knjigi zapisano! V borbah za čisto fantovsko mladost se boš pomiril, razpršil dvome in prišel boš do novih spoznanj: ohranil boš povrhu še vero, čistost in zdravje. To je temelj tvoje

bodočnosti! V sedmih poglavjih in na 205 straneh boš našel v knjigi nešteto lepih misli, obenem pa boš gledal vse gorje, ki ga narava nagromadi na tiste, ki so se ji izneverili, pohodili cvet svoje mladosti in zabrodili proč od Boga — v močvirje. Na koncu boš uvidel, da je mladost nekaj lepega za vsakogar, ki jo preživi kot zmagovalec vsake nečistosti.

»Pomladne viharje« večkrat vzemi v roke in daj knjigo tudi tovarišu. Ta knjiga ti bo ob tvojih najbolj tihih urah zvest tovariš, prijatelj in svetovalc v vseh težkih vprašanjih tvoje mladosti. Ne boš je odložil — le verjemi mi — prej, dokler je ne boš do konca prečital.

Ljudski knjigarni v Ljubljani pa smo zelo hvaležni, da nam je prikrbela to prekristno knjigo, v veliki vrzeli naše tovrstne literature.

Želeli bi, da bi izdala kaj podobnega tudi za dekleta, morda prevod kate dr. Szabove knjige, ki bi bila našim dekletom zelo primerna.

»Pomladne viharje«, ki jih je lepo prevedel Francé Jarc in stanajo vezani samo 25 lir, broširani pa 21 lir, vsem priporočamo. Svetujemo tudi staršem, da svojim otrokom podarijo kot darilo to prelepo knjigo, ki ne bo samo v okras knjižnici po svoji izbrani zunanji opremi, ampak tudi koristna po svoji tehtni, čisto sodobni vsebini! Naj ne bo dijaka, ki bi je ne imel med svojimi najljubšimi knjigami.

Je m'accuse . . .

Obtožujem se, da sem pozabil na resnico o vicah in zato ne morem vedeti, kako čudovito priča o božji pravici.

Obtožujem se, da sem pozabil, da morejo neskončni sadovi sv. maše pogasiti posameznim dušam v vicah očiščevalni ogenj.

Obtožujem se svoje slepote in nemarnosti, da sem pustil za dolgo časa v strašnem trpljenju vic tiste, ki sem jih najbolj ljubil na zemlji.

Obtožujem se, da nisem bil dober Samarijan za mnoge neznance v vicah. Četudi sem slišal njihove obupne prošnje, sem šel mimo kakor farizej.

Obtožujem se, da nisem hotel doumeti, da nas duše v vicah bolje vidijo in bolje razumejo, pa tudi bolj ljubijo in nam bolj pomagajo kakor za svojih dni na zemlji.

Obtožujem se, da sem te duše v svojem srcu prepustil smrti.

Nepozabne resolucije

Kongres Kristusa Kralja opozarja svet na duhovno krizo, izvirajočo iz vedno večjega razkristjanjenja, in na njene usodne posledice v sedanjem življenju. Da se ta kriza ozdravi, zahteva kongres, naj se človeška družba zopet pokristjani in prešine s Kristusovim duhom.

*

Kongres Kristusa Kralja vidi najnujnejšo sodobno nalogo Cerkve v tem, da si vzgoji nov krščanski rod, ki se bo z mladostnim ognjem sam odločil za Kristusa, si njega vzel v vsakdanje življenje in to prepojil z evangelijskimi načeli.

Kongres Kristusa Kralja v Ljubljani upa, da bo mogoče najhitreje vzgojiti novo Kristusovo mladino s tem, da se primerno upošteva naravni idealizem mladine, da se ji izkazuje zaupanje, da se katoliški mladini zapajajo naloge, ki se bo zanje rada zavzela, prav posebno pa s tem, da jo vabimo k osvojitvi sveta za Kristusa Kralja. Katoliška mladina bo morala dobiti temeljit in za svojo razvojno stopnjo primeren verski pouk. Trajno ji je treba izkušnje in vodstva cerkvene avtoritete. Pri tem bo mladina priznavala duhovnike za voditelje s toliko večjim veseljem, kolikor bolj se ji bodo bližali kot prijatelji, zlasti pa, če bodo skušali nanjo vplivati s svojim zgledom.

Kongres Kristusa Kralja zahteva, naj se krščanska obnova dosledno izvaja in kaže v temeljiti nravni obnovi po Kristusovih načelih na vseh področjih življenja; v prvi vrsti, da se uresniči socialna pravičnost v gospodarskem in javnem življenju, da se uveljavijo večna načela evangelija v življenju posameznikov, a tudi pri urejanju razmer med družabnimi sloji, stanovi, plemenom, narodnostmi in ljudstvi.

J. Riboulet

Nasveti za duševno delo

Vera bodi vam luč.

Kdaj delaš v luči vere? Kadar ti katoliška vera vodi vse misli, besede in dejanja, sploh vse življenje. V tej luči dobi čas tvojih študij svojo posebno vrednost. Če vera postane vodilo tvojih del, boš delal bolj navdušeno in utrujenosti skoraj čutil ne boš. V duši pa boš nosil blagi mir.

Na vprašanje, ali mora umetnik živeti iz vere, je d'Indy odgovoril: »Da, umetnik mora imeti predvsem živo vero v Boga. Umetnik mora imeti veliko upanje v najvišjo Lepoto, od katere deli drugim. Naravnost vzljubiti jo mora nad vse.« Misel velikega zvezdoslovca Herschela je podobna: »Zaupaj se Bogu! Njegova ljubezen in odpuščanje ti je zagotovljeno. Vse tvoje življenje bodi himna hvale in slave Bogu. Vsako tvoje dejanje naj se k Njemu dviga kot čisto kadilo!«

V luči vere vse znanstveno delo dobi enotno misel in isti cilj. V tej luči ni treba delati več razlike med veroukom, zgodovino, slovstvom, prirodopisom itd., saj pravi znameniti moderni mislec Sertillanges: »Vsak pouk more voditi k Bogu, saj je vsaka prava resnica večna in kot taka usmerja k večni Resnici. Narava in duša nas vodita k svojemu izvoru. Če kdo do njega ne pride, je znamenje, da je med potjo krenil v stran.«

Vsi veliki in resnični znanstveniki so svoje delo imeli za neke vrste duhovsko službo, saj znanost odkriva bolj in bolj božjo lepoto in dobroto in ko jih je ob teh mislih zajelo navdušenje, so se vrgli na kolena pred velikim Bogom. »Tako so delali,« pravi Denis Martin, »vsi naši največji: zvezdoslovec Kopernik, fizik Mariotte, filozof Descartes, astronom Kepler, matematik in filozof Pascal, zvezdoslovec in fizik Newton, prirodopisec Linné, mineralog Hauy (ustanovitelj kristalografije), matematik in kemik Biot, fizik Volta, matematik Cauchy, astronom Leverrier, fizik Ampere, veliki zdravnik Claude Bernard, zvezdoslovec Secchi, egiptolog Rougé, starinoslovec Rossi, Harlez, ustanovitelj bakteriologije Pasteur, botanik Mendel, fizik in kemik Branly, Duhem, geolog Lapparent, kemik Sabatier, Flahaut, Aclouque, Pervinquier, Wintrebert.«

Tudi ti delaj v luči vere. V njeni tihoti boš slišal Učenikovo naročilo: Bodi čist, ker se čista srca laže dvigajo k resnici in lepoti; bodi ponižen, ker ošabni so udarjeni s slepoto.

Dekle, ki si lepa

bila grda, bi takšna tudi morala ostati. Tvoje telo, ki ti v gotovem oziru pripada, nikakor ni tvoja last. Imaš ga, nosiš, prenašaš, kakršnega ti je Bog po naravi hotel dati. Tvoja lepota ni tvoje delo, kakor glas slavčka ali vonj vrtnice niso njihovo delo. Darovi so to, ki si jih prejela brez lastne zasluge. Vsa slava naj gre za to le Bogu. Samo Njemu. Če jo pripisuješ sebi, kradeš.

Ne misli samo na svojo lepoto.

So dekleta, ki ne mislijo na nič drugega. Zdi se, kakor da je edina naloga njihove mladosti, da se zavedajo svoje lepote, občudujejo v zrcalu, prizadevajo si, da ostanejo lepe, skrbijo, da se njihova lepota ne bi zmanjšala, da se bojijo kot največje nesreče vsega, kar bi to lepoto kvarilo. Ne brigajo se za nič drugega ter žrtvujejo ves svoj čas in denar za to njihovo najvažnejšo skrb. In vendar so druge stvari bolj pomembne. Mnogo važnejših vprašanj je v življenju. Če tega nisi razumela, je to dokaz precejšnje lahkomišelnosti. Ali misliš, da je o dekletu vse povedano, ako rečemo, da je lepa? Poganka bi lahko tako mislila. Katoličanka tega ne more brez krivde.

Naj te tvoja lepota ne vara.

Lepota je le nekaj zunanjega, ki nikakor ne dokazuje notranje globine. Če bi lepota zadostovala, če bi bila zaradi nje razumna, resna, vredna zaupanja in dobra, tedaj bi upravičeno sodila, da je tvoja lepota vse. Toda povejmo čisto tiho: biti moreš lepa in nespametna, lepa in lahkomišljena, hudobna, pokvarjena, lepa, a slabo vzgojena. Duhovna in telesna lepota sta dve lepoti, ki se med seboj popolnoma razlikujeta, ne izključujeta druga druge, vendar pa nista neobhodno združeni med seboj. Nespametna si, ako misliš, da ti ne manjka ničesar več, ker si lepa, da ti zadošča, da takšna ostaneš. V zmoti si in smiliš se vsakomur, ki je globlji od tebe in ne ve, ali naj bolj občuduje tvojo lepoto ali tvojo slepoto.

Ne zaničuj tistih, ki so manj lepe.

Ali veš, koga preziraš? So skrite lepote in neslutena bogastva. Nikakor ni greh ali sramota, če je katera manj lepa od tebe. Niti nisi zaradi svoje lepote vzvišena nad drugimi. Če dekle trpi, ker ni lepa, ali ti ne prepoveduje že naravno usmiljenje, da bi temu že tako težkemu bremenu dodala še težo svojega prezira? Tvoja lastna lepota je odvisna od tako mnogih stvari. Malenkost bi zadostovala, da ti jo popači. Ali ne slutiš, da bi ti prezir drugih postal neznosen? Meniš, da tiste, ki jih ti preziraš, laže prenašajo? In poleg tega, ko preziraš, se tvoja lepota spači, iz tvojega smeha zgine ljubkost in tvojim očem manjka blesk miline. O kako pomanjkljiva je lepota brez dobrote.

Milijonarjev sin

O lepo jezero, kdo bi te ne ljubil v tvoji lepoti, ki jo nudiš svojim obiskovalcem...

Mnogo sem že slišal pripovedovati o tebi, mnogi so te hvalili, mnogi blagoslavljali — vsem si ostalo v srcu nepozabljeno. Vem, da si tudi mene klicalo in vabilo, naj pridem in se na tvojih valovih oddahnem. Toda dolgo se nisem mogel odločiti, da bi priromal k tebi in te pozdravil.

Lansko leto, po peti šoli, pa sem le bil tam. Več mojih sošolcev in jaz smo naredili velik izlet po Gorenjski, in lepega avgustovega večera smo prišli tudi na Bled. Stali smo ob jezeru sredi ponosnih gorenjskih planin. Sonce je zahajalo, v dolini je bila že senca, le vrhovi gora so se zlatili s poslednjimi žarki poslavljajočega se sonca. Sam nisem vedel, kaj naj bolj občudujem, ali mogočne gorske velikane ali pa mirno jezersko gladino, ki mi je bila razprostrta pred očmi. Oboje je bilo veličastno in polno skrivnostne sile in moči, oboje me je hotelo presenetiti.

Po večerji smo se vrnili k jezeru. Medtem se je že popolnoma zmračilo. Jože je predlagal, da bi si najeli čoln in se preko temnih valov popeljali k Mariji na otoček. Po daljšem prerekanju smo dobili čoln za osem ljudi brez vodnika, kajti na valovih smo hoteli biti sami.

Jože je bil »kapitan«, Stanko in Tone sta veslala, Marko krmaril, Drago, Ciril in jaz pa smo bili »pomožna posadka«.

Peljali smo se ob obali in hoteli zaokreniti proti otoku. Tedaj je nekdo s ceste zaklical: »Fantje, kam pa drvite!« Bil je sošolec Vinko; njegov oče je bil znan milijonar in ateist.

»Vinko, pozdravljen!« smo zaklicali svojemu sošolcu; zaradi njegovega plemenitega značaja smo ga vsi ljubili. Ustavili smo se tik obale.

»Papa, glej, sošolci so.« je pojasnil Vinko svojemu očetu. Gospod nas je vidno vesel pozdravil, mi pa smo kakor v zboru odgovorili: »Bog daj dober večer!« Nato je Jože povabil tovariša v čoln.

»Papa, ali smem?« je poprosil Vinko svojega očeta. Oče ni branil. »No, pa pojdi, če imajo še kaj prostora.«

»Brez skrbi, gospod,« je odgovoril Jože, »če je prostora za sedem ljudi, ga bo tudi za osem.«

Vinko je skočil veselo v čoln, zamahnil z roko očetu in zaklical: »Papa, kje se dobimo?«

»Na obali, na koncu hotelskega parka.« Nato je še zaklical za nami: »Srečno pot, fantje!« in že smo pluli proti otoku.

»Kako pa to Vinko, da te dobimo tu?« smo ga začeli kar vsi vprek spraševati. Sošolec se je zasmel: »Prav tako, kakor jaz vas. Z očetom sva prišla malo na počitnice. Tri dni sva že tu in nameravamo ostati do septembra, seveda če bo lepo vreme.«

»Mi pa potujemo po stari študentovski navadi,« je pojasnjeval Jože. »Včeraj smo bili še v Škofji Loki, nocoj mislimo prenočiti tu na Bledu, jutri pa bomo šli naprej v Bohinj. Tam si bomo naredili načrt za naslednji dan.«

Tako smo med veselim kramljanjem kmalu pripluli do otoka. Hitro smo poskakali na kopno, ker smo hoteli zvoniti z zvončkom, da bi se nam izpolnile skrite želje, ki smo jih nosili v srcu. Le Vinko je ostal v čolnu. Dobil sem prijatelja na samem. »Vinko, zakaj pa ne greš z nami?« sem ga vprašal.

»Veš, danes sem že enkrat zvonil.«

»Misliš, da ti bo drugič škodilo.«

»Tisto ravno ne, no, pa ker že ti hočeš, naj bo.«

Tedaj pa se je že zvonček oglasil. Sošolci so mislili na svoje skrivne želje. Z Vinkom sva še stala na obrežju.

»Kako si se pa kaj imel v počitnicah?« sem ga vprašal.

»Kako sem se imel, kaj bi ti pravil. Odkar mi je pozimi umrla mati, sem osamljen. Nimam ne brata ne sestre, kako je z očetom, pa tudi veš. Dokler je mati še živela, sem bil ves njen. Oba sta me ljubila, a materino ljubezen sem bolj čutil kakor očetovo. Zdaj sva pa sama z očetom in v naši hiši je tako prazno. Vidim, da me oče zdaj ljubi z dvojno ljubeznijo, vendar se z njim ne morem nikoli prosto pogovoriti; vedno čutim med seboj in med njim nek prepad, preko katerega se ne moreva sniti. Saj veš, oče je ateist... In tako čuden je postal po materini smrti, nikoli več se ne smeji, le kadar čuti, da mi je zaradi tega hudo, se nasmehne, a ta njegov nasmeh je prisiljen. Pa kadar ga vprašam, zakaj je žalosten, mi vedno odgovarja, da mu nič ni in da se mi samo dozdeva. A vem, da se mi ne dozdeva. Na njegovih očeh spoznam, da dostikrat prečuje cele noči. Nekoč sem ga celo ponoči

slušal, da je ječal v svoji postelji. Vem, da je ljubil mojo mater in gotovo je, da trpi zaradi njene smrti. Že sem mu mislil dejati, naj ne žaluje, saj se bomo v nebesih zopet dobili, vem pa, da njemu ta tolažba ne bi pomagala. Tako rad bi zdaj, ko nimam matere, z njim opravljaj večerno molitev, kakor prej z njo, a on ne veruje. Niti tega mu še nisem povedal, da sem kongreganist. Sredi bogastva sem nesrečen...«

Kljub mraku sem videl, kako je žalost legla na njegov obraz.

»Vinko, ne bodi žalosten, Marija čuje nad nami.«

Medtem so sošolci zvonili, da je Marijin zvonček vriskal v poletno noč.

»Pojdiva še midva, Vinko.« In šla sva.

Fantje so se smejali in zvonili. Ciril je bil najbolj glasan: »Ampak Jože, ti že tretjič zvoniš!«

»Seveda za vsako željo posebej.«

»Kaj, ti imaš tri želje?«

»Sam Bog ve koliko,« se je smejal Jože.

Nato je prišel na vrsto Vinko. Prav narahlo je potegnil za vrvico. »Kar pogumno potegni,« sem mu zaklical, »ne boš ga potegnil iz line!«

Zvon je jeknil kot preplašen ptič.

»Fantje, pozni smo,« je prekinil Jože, »treba se je vrniti. Posadka v čoln!«

Kot bi trenil smo se peljali proti »Park hotelu«. Na vrtu hotela je igrala godba. Zibajoča melodija valčkov se je zgubljala in priplesala k nam na valove. Lahni sanjavi napevi so plesali okoli nas, nas objeli in ponesli s seboj. Plesali smo z njimi v dvoranah med cvetjem in občudovanjem, plesali smo s svojim življenjem med soncem in mrakom, med srečo in boleščjo, segali slepo na levo in desno, z zaprtimi očmi smo se vrteli nad prepadi...

Prvi se je znašel Ciril. »Fantje, ta godba ni za nas. Takih mehkih in sanjavih melodij ne maramo! Mi hočemo svojo pesem, močno in junaško, bojevito in sveto. Ta godba je za v sobe in za dolgočasne ljudi. Zakaj bi se zgubljali v teh valčkih, ki nimajo za nas nobene koristi. Dajmo duška svoji mladosti, pokažimo, da nova mladina ne sanjari več, da ima pred seboj jasen cilj in sončno pot, po kateri že stopa in se zaveda svoje zmage!«

Vsi smo mu pritrdili, vsi smo ga bili veseli.

»Zato pa predlagam, da zapojemo kako svojo pesem. Na primer našo himno!«

»Kongregacijsko?« je vprašal Jože.

»Da, zapojmo kongregacijsko!«

A Drago je pripomnil: »Zapojmo katero drugo; lahko se kdo iz te pesmi še norčuje nocoj.«

»Kdo se bo norčeval?« ga je vprašal Ciril.

»Kdo? Kak letoviščar vendar.«

Takrat pa je Jože planil pokoncu: »Vpričo nas se ne bo iz nje nihče norčeval. Njeno čast bomo branili mi!«

In sredi blejskega šuma je privrela iz mladih grl brez strahu in brez bojzani kongregacijska himna:

»Zgodnja Danica,

Tvoji mornarji...«

Pesem je zavriskala iz naših src in kmalu osvojila ves Bled. Ta pesem ni plesala v zibajočih krogih, ni božala in tožila; borila se je za življenje, bodrila in vladala, zmagovala v besnih valovih naših želj in hotenj, nas navduševala in krotila, z nami čutila in nas ljubila kot nihče...

»Mi smo pogumni

Tvoji mornarji...«

Preko ovir in preko strahu nas je peljala, z njo smo se bojevali v temi in viharjih, z njo smo padali in vstajali, se veselili, peli in jokali ter živeli pod varstvom Marijinim...

Godba v hotelu je utihnila, ljudje ob obali so se umirili. Zapeli smo prvo in drugo kitico, sredi tretje smo pristali ob koncu hotelskega parka, kjer je stalo mnogo ljudi. Razen Jožeta smo vsi skočili na kopno. Vinkov oče je prišel k nam, nas veselo pozdravil, medtem pa prijel sina za roke, mu pogledal v oči in ga vprašal: »Vinko, katero pesem ste peli?«

»Papa, peli smo našo kongregacijsko himno.«

Stal sem blizu Vinka. Videl sem, kako so se mu zaiskrile oči, lahna rdečica mu je pokrila lica in pogledal je svojemu očetu ljubeznivo, a pogumno v obraz.

Medtem je Jože obračal čoln, ostali sošolci pa so se zapletli v pogovor s turisti. Nihče razen mene ni zapazil, kaj se je godilo med milijonarjem in njegovim sinom.

»Vašo kongregacijsko himno? Ali si ti tudi kongreganist?«
 »Da, sem!« je odgovoril Vinko.
 Gledal sem, kaj bo storil ateist.
 Takrat je milijonar objel svojega sina: »Vedi, Vinko, tvoj oče tudi že veruje. V dolgih mesecih po smrti tvoje matere sem iskal Njega in Ga tudi našel...«
 Obema so zablestele solze v očeh in očetu se je tresel glas.
 »Vinko, jaz verujem v Boga, zahvaliva se Mu!«
 »O papa, hvala Bogu! Tudi jaz bom sedaj srečen.«
 Nato sta se zopet objela.
 Potem pa se je milijonar obrnil k nam in vesel zaklical: »Mladeniči, čujte, nocoj ste moji gostje.«
 Mi nismo seveda hoteli o tem ničesar slišati. A gospod ni popustil: »Za nagrado vašemu lepemu petju morate zdaj z menoj v hotel.«
 Tedaj je še Vinko pristavil: »Pojdite nò, saj vidite, da vas je papa vesel.«
 No, končno se je Jože za vse odločil: »Pa pojdemo, fantje! Toda nekdo od pomožne posadke mora spraviti nazaj čoln. Pa pojdi Polde ti, saj boš kmalu nazaj.«
 Vsak ugovor bi bil zaman. Skočil sem v čoln in zgrabil za vesla.
 »Papa, z njim grem!« je dejal Vinko očetu, in že je bil z menoj na valovih.
 »Kmalu se bova vrnila!«
 S prijateljem sva bila sama na jezeru. Na stotine zvezd se je igralo na nebu, na stotine jih je plesalo na temni gladini vode. Okrog stoječi gorski velikani pa so čuvali in bedeli nad mirnim jezerom, ki se je igralo v vsej svoji lepoti z nočjo. Počasi sva plula v pristan.
 »Polde, ali ni blejska noč lepa?«
 »Vedno me je Bled vabil, hvalili so ga povsod: doma, v šoli, pri knjigah, pri igri in še v sanjah. Končno sem ga le obiskal in ni me varal. Lep je Bled in poln blagoslova. Ta noč pa je za naju gotovo najlepša. Kaj ne Vinko?«
 »Da!«
 In milijonarjev sin je poln sreče zavriskal čez jezero...

DUH IN ŽIVLJENJE MARIJINE KONGREGACIJE

Harasser - Pogačnik

2. Posvečevanje samega sebe.

Posebno češčenje Matere božje je prva kongregacijska dolžnost, je prvi in neposredni namen kongregacije.

A to češčenje se ne sme omejiti le na srčno ljubezen in pobožnost.

Ker hoče zajeti vsega človeka, ne sme biti samo pobožnost, ampak posnemanje Matere božje.

Kongreganist mora moliti, delati, boriti se, trpeti, žrtvovati, zmagovati, kakor je to delala Mati božja. To je kratka vsebina kongregacijskega življenja.

Marija je ogledalo pravičnosti, zgled vsake kreposti, vodnica na poti življenja, vzgojiteljica s svojim zgledom in svojo priprošnjo.

Tako naj pametno in prisrčno češčenje Matere božje postane šola pravih in trdnih kristjanov.

To izraža tudi beseda: Per Mariam ad Jesum, po Materi k Sinu, po Marijini kongregaciji k pravi svetosti.

Kongreganistova pobožnost naj bo v resnici notranja, temelji naj v ljubezni do našega Gospoda in Odrešenika, brez vsake mehknosti, zvitosti ali hinavščine, pa tudi brez vsakega pretiravanja in videza.

Varovati se je treba vsega izumetničenega, posebnega, nenaravnega in nespametnega. Oster jezik in sama zunanost razodevata njeno notranjo puhlost.

Čim bolj preprosta, naravna, odkrita, skromna in otroška bo kongreganistova pobožnost, tem bolje je.

Drugi namen kongregacije je torej, da se njeni udje stanu primerno posvete.

V večina ljudi odpre svoje oči v življenju samo enkrat, in to ob smrti. Pa še takrat jim jih hile zapiral. (H. Bordeaux)

Smrt preseneti celo umirajoče. (M. Rollinat)

Dogodivščina na morju

Jón Svensson (Nonni)

je tik ob morju. Nikdar, tudi pri največji oseki, ni bilo na tem mestu morsko dno suho. Zato je bilo tu tudi največje pristanišče. V globoki vodi je bilo zasidranih mnogo tujih ladij.

Ustavili smo se. Arni je šel v neko majhno kočo po štiri vesla, z Elisom pa sva stekla medtem k obali. Upognila sva se in z rokami razgibala vodo.

V nenadnem veselju in začudenju sva vzkliknila. Tudi tukaj so se v hipu dvignili svetli plamenčki vode.

Takoj sva poklicala še ostale dečke.

Zdelo se je kot da žari in plamti morje okoli naših rok. Bilo je, kot da bi čarovna palica spremenila morje v žareče in tekoče zlato in srebro.

Vsi smo stali v vrsti ob obali in čofotali po vodi, eni s palicami, drugi z rokami. Povsod okoli nas je gorelo in žarelo.

Bil je čudovit pogled. Videlo se je, kot da gori vsa obala, kjer smo stali.

»Kako je lepo, lepo,« so vzklikali dečki.

»Še lepše bo, ko bomo na morju,« je zaklical Arni, ki se je vrnil z vesli. »Brž za menoj, čoln je tu blizu.«

Privedel nas je h kraju, kjer je bil čoln z verigo pripet.

Medtem ko je Arni držal za verigo, smo vsi stopili v dokaj obsežen čoln in si porazdelili sedeže.

»Ali so vsi,« je zaklical Arni.

Oni, ki je preštel vso posadko, je odgovoril: »Vsi so tukaj!« Nato je priskočil še Arni, izpustil verigo in težko naloženi čoln odrinil na globoko.

Obala je izginila izpred naših oči. Lahno zibaje smo se oddaljevali od suhe zemlje in brez šuma drseli v temno noč.

»Vzemite vesla,« je poveljeval Arni.

Štirje močni dečki so se na klopeh na to že pripravili. Arni je sedel zadaj ob krmilu.

»Veslajte!« je vnovič zadonelo povelje. Veslači so zajeli sapo, se istočasno krepko uprli v vesla, enkrat, dvakrat, trikrat in čoln je vedno hitreje drsel preko gladke morske gladine v temno noč.

Vzklik začudenja in strmenja se je izvil iz naših prs. Čim hitreje smo se premikali, tem svetleje je žarelo in plamtelo morje okoli nas.

Vsepovsod samo svetlikanje, plapolanje in iskrenje, kot da bi se vozili po gorečem morju. Pot, ki ga je puščal čoln, je bil kakor čarovna cesta, kot da se ogenj kuha in vre.

Dolgo časa smo tiho strmeli v ta čudoviti prizor.

»Ne veslajte tako hitro,« je zaklical Arni veslačem. »Čisto počasi, da morda ne trčimo ob kakšno tujo ladjo.«

V resnici smo morali biti nekje med mnogimi danskimi, norveškimi, angleškimi in francoskimi ladjami, ki so bile ob dolgem pomolu zasidrane vsaka na svojem mestu.

Med potjo mi je zašepetal mali Elis: »Poslušaj Nonni, mislim, da imaš prav. Luči po hišah bodo kmalu ugasnili in potem ne vem, kako bomo zopet našli pot k obali.«

»Prav na to sem tudi jaz mislil, Elis,« sem mu odgovoril. »Toda sedaj je prepozno. Drugih to ne bo zadrževalo. Pozneje se nama bodo smejali in naju imeli za strahopetca, če se ne peljeva z njimi.«

»Da, tako bo, Nonni, zato o tem več ne govoriva. Z njimi greva in upajva, da se bo dobro izteklo.«

Kmalu smo stali pred Arnijevo hišo. Bila je ena izmed zadnjih hiš v mestu, obrnjena proti severu. Stala

»Kdo hoče paziti spredaj na čolnu, da kam ne trčimo,« je vprašal Arni. Mnogi so se priglasili. Toda preden je koga Arni določil, sem že skočil s svojega sedeza in hitel h krnu ter zavpil: »Sem že tu!«

»Dobro, ostani tam,« mi je odgovoril Arni.

Zaradi prejšnjega razgovora z Arnijem sem hotel na nek način pokazati, da se nič ne bojim.

Elis je prišel za menoj in se je usedel k meni.

»Vzemi drog v čolnu, Nonni,« mi je zaklical Arni, »in drži ga naprej, da nas boš odbil, če bi trčili ob kako veliko ladjo.«

»Dajte mi, prosim, tisti drog,« sem rekel dečkom. Dali so mi dolg drog z železnim kavljem na koncu.

Ker moja služba ni bila nevarna, sem bil zelo vesel, ko sem lahko pokazal, da moji prejšnji pomisleki proti vožnji niso izvirali iz strahopetnosti. Razkoračil sem se torej ob krnu in trdo držal drog k sebi.

»Glej, Nonni, da ne padeš čez krov,« me je tiho svaril Elis.

»Se bom že varoval, Elis,« sem mu šepetaje odgovoril.

Poskušal sem kolena trdo opreti ob sedežni rob, da bi tako trdneje stal. Toda Elis se je še vedno bal zame.

»Nonni,« me je svaril, »mislim, da je bolje, če se usedeš. Bojim se, da se prevrneš, če bi zadeli ob kakšno ladjo.«

»Nobene nevarnosti ni, Elis,« sem mu odgovoril. »Nismo še v bližini ladij. Nekoliko še počakam, nato se bom pa usedel.«

Medtem smo vsi prevzeti opazovali čudežno zlato pot, ki se je vila za našo ladjo. Bilo je nekaj čudovitega, ko smo v toplem poletnem ozračju sredi neprodorne skrivnostne temine pluli po svetli ognjeni cesti. Ta nočna vožnja se nam je vsem zdela kot pravljica.

O. J.

Ob jesenskih dobrotah

Pri nas doma je letos kazalo, da bomo imeli čuda veliko jabolk. Pa sta dve stvari prišli vmes: najprej jih je toča oklestila, da so zdaj ranjena kot krastave otroške glavice, potem pa je nadnje prišla še stara nadloga — robutanje. Ko sem bil zadnjič doma, mi je že potožil brat: »Veš, ono mlado drevo pod cesto, ki sva ga tako skrbno privezala in podprla, mi je nekdo obral in nezrel sad raztresel gori pri zelniku, ko je videl, da ga je le barva zapeljala. Da bi ga ...!« Res, še kletev težko zameriš, če veš, koliko ljubezni se teh domačih sadov drži.

Zadnje dni sem bil s študenti nekajkrat na izletu. Tudi skozi vrtove nas je vodila pot. Močnejša je bila skušnjava kot vsi opomini, prošnje in menda dobri sklepi! In korist? Že po prvem ugrizu je bilo nezrelo sadje v roki bomba in žoga pod nogo, izza plota pa kot stranski sodnik pri nogometu vreščanje in kletev čez »to prekleto mularijo«.

Ob takih mučnih zgodbah mi vselej oživi v spominu prvo srečanje z rajnim proštom Andrejem Kalanom. Kot prvošolček sem prišel v Marijanišče in takoj prvi dan dognal, da jablane poleg čebelnjaka — zdaj je ni več — niso do čista otresli. Hitro kamen v roko in — bum! A mimo seveda in na streho čebelnjaka! Nič hudega, le brž drugi kamen in ... takrat je že stal poleg mene gospod proš. In tedaj — jaz kamen iz roke in nedolžen obraz, on pa prodoren pogled in mirno vprašanje »ali so te tako učili doma?«

Saj res! Ali so koga tako učili doma? Menda ne, a kaže, da je robutanje mladostna bolezen, ki se kot ošpice prime vsakega otroka. Celo sv. Avguštin se spominja tega zla svoje mladosti. Takole piše:

»Blizu našega vinograda je stala hruška, obložena s sadom, ki ni bil ne po obliki mikaven ne po okusu. Nekoč se nas je spravila peščica malopridnih fantinov, ko smo se bili grdo, kakor navadno, napojali po trgih in ulicah, že v trdi noči nad drevo, da bi ga otresli in oplenili. Odnegli smo težek tovor lesnik, pa ne da bi jih bili sami pojedli, ampak zato, da smo jih svinjam

vrgli. In če smo tudi katero pokusili, smo jo le zategadelj, da smo počenjali reč, ki nas je tembolj veselila, čim manj je bila dovoljena. Glej, takšno je bilo moje srce, moj Bog, takšno je bilo srce, ki si se ga v najglobljem breznu usmilil. Pove naj ti danes to moje srce, kaj je iskalo tam doli, da sem bil brez razloga hudoben in da moji zloči ni bilo vzroka mimo zloče. Grda je bila, pa sem jo ljubil: ljubil sem svojo pogibel, ljubil spotikljaj svoj.« (Confessiones II, 4.)

Dovolj zgodbi! Ti, ki še nisi prebolel mladostne boleznirobutanja, boš ob njih morda spoznal zločo svojega početja in ga, če ne zaradi drugega, pa vsaj zaradi jeze in kletve in zaradi matere, ki te je drugače učila — obsodil in opustil. Ti pa, ki si se že kot Avguštín vase ozrl in robutarska leta že prebrodil, vzemi Avguštínove Confessiones v roke in jih počasi in s premislekom vsaj nekaj preberi! Nanje sem te hotel opozoriti, da jih zaradi vsebine in sočnosti Sovretovega prevoda v svoji sedmi ali osmi prav gotovo prebereš!

Kongregacija dijakinj pri sv. Jožefu

Po duhovnih vajah

Na taborenju

Kljub težkim razmeram se je naša kongregacija odločila, da kakor vsako leto tudi letos organizira počitniško letovanje. Čeprav ni bilo dosti izgleda, da uresničimo svoj načrt, smo se vneto lotile dela. Zaupale smo presv. Srcu Jezusovemu in sv. Jožefu, ki sta nama pomagala v tolikih stiskah in glejte — uspelo je. Sredi meseca julija je odšlo iz Ljubljane 28 kongreganistinj, željnih oddiha in počitka.

Št. Jošt nad Vrhniko. Letos smo se naselile v tem tihem kotičku naše zemlje, ki pa skriva v sebi še neodkrita lepote. Okrog in okrog izletne točke. Ena prekaša

drugo. Samotorica, Kožljek, Planina in Sv. Trije kralji so bili cilji naših večjih izletov. V krasnih poletnih dneh smo se naužile sonca in zdravja.

Poleg telesnih nam je prineslo taborenje tudi velike duševne koristi. Kongregacija nas je tudi v počitnicah združila in tako potrdila ter dopolnila delo med šolskim letom. Spoznale smo ena drugo in se vzljubile kot sestre. Čutimo, da smo in bomo ostale vedno povezane med seboj z ljubeznijo Marijinih otrok.

Prefekta.

Med Indijanci

»Veliki Manitu! Poglej Beli Orel, kaj dela blede koža s svojim skalpom«.

Za bistré glave

1. Enačba.

$$(a - b) + (c - \check{c}) + (d - e) + (f - g) + (h - i) + (j - k) + (l - m) + (n - o) + (p - r) + (s - \check{s}) + (t - u) + (v - z) = x.$$

Ključ: a = posoda za vino, votla mera, b = del rastline, klica, c = organski zajedalec, č = gora v Mali Aziji, žensko krstno ime, d = pripovedno pesništvo, e = letovišče v Istri, f = zdravilna rastlina, g = drobno perje, majhne dlačice, h = nadnaraven dogodek, i = padavina, j = paznik, kaznilniški nadzornik, k = mik, dražest, lepota, l = vhod, m = vojaško orožje, n = tuja beseda za igralca, delavca, udeleženca, o = goriško gričevje, znano po izvrstnem vinu, p = druga beseda za Turka, Gunduličev ep, r = otok v Irskem morju, s = vodna tvorba, š = loščilo, t = potomec, mlad človek, u = termin, moško krstno ime, v = omaka, z = mlaka, žensko krstno ime.

Vsaka najdena beseda, od katere odštevaš, imej po pet črk, odštevanec pa pri vseh, razen pri zadnji, po tri črke. Če boš pravilno reševal, boš dobil za rezultat (x) lep pregovor.

2. Številnica.

17. 18. 16. 11. 15. — 2. 5. 11. — 1. 18. 19. — 1. 10. 8. 11. 14. 11. 9. 15. — 15. 11. 13. 4. 8. — 6. 18. 16. 18. 7. — 7. 4. 16. 8. 15. 12. 11. 5. 4. 1. — 4. 16. 5. 4. 1. 4. 8. 15. 9. 15.

Ključ: 1. 2. 3. 4. 5. = polet, odskok, odlet, 6. 7. 8. 9. = bela žena, 10. 11. 12. 15. = slovenski slovstvenik, urednik Zore, 14. 15. 16. = kraj v Slavoniji, 17. 18. 19. = hrvaški izraz za Dunaj.

Če boš izbral vse pravilne besede ter zgornje številke nadomestil s črkami iz ključa, boš dobil zgoraj slovenski pregovor.

3. Konjiček.

A	C	R	O	A
I	O	G	O	E
I	R	G	J	V
B	R	E	S	N
V	N	E	O	S

Če dobro poznaš pravila šahovske igre in veš, kako skače konjiček ali skakač, ti tale ugauka pač ne bo prizadejala posebnih težav. Pregovor, ki ga boš pri rešitvi dobil, pa te bo gotovo potolažil.

Poskusi!

Stegni desnico in poskusi

1. ločiti sredinec in prstanec (drugi prsti morajo ostati stegnjeni in skupaj):

2. s kakim prstom, posebno z mazinčem, dotakniti se dlani (drugi prsti stegnjeni!):

3. skrčiti posamezne prste, enega za drugim;

4. povestiti samo konce posameznih prstov.

Priži svečo, odstopi tri korake, zapri oči, se ji približaj in potem jo upihni, če moreš. Prižgano svečo, ki jo imaš pred seboj, skušaj ugasniti, toda prej se z zaprtimi očmi zavrti trikrat okrog. Težko jo boš, če res nič ne gledaš.

Naše želje

Uredništvo želi dopisov, pesmi, poročil in linorezov. Poskrbite, da bo mnogo dijakov in dijakinj bralo in ljubilo »Našo zvezdo«!

Uprava želi, da bi ji poverjeniki takoj poslali točno število naročnikov, ki jih bodi kar največ.

»Naša Zvezda« izhaja dvakrat v mesecu. Cena za dijake 8 Lir, za druge 12 Lir letno. Izdajatelj in odgovorni urednik dr. Tomaž Klinar. Uprava: Streliška ulica št. 12/II. Uredništvo: Costova 7, Ljubljana. Za Ljudsko tiskarno v Ljubljani: Jože Kramarič